

BERTA Ádám

ELTŰNŐ PONTOK

A hajó ütemesen távolodott a kikötőből. Még látszottak a domboldal magasabban fekvő lakónegyedei, a tengerparti autópálya és az olajfinomító. A távolban sirályok vijjogtak. Délután négy óra volt, szépen sütött a nap, a tenger felől erős szél fújt. Márk a fülére húzta vékony sapkáját. Zúgott a hajómotor, a pirosra festett, óriási, ferde kéményekből ömlött a füst. A friss, sós levegő ellenére folyamatosan érezni lehetett az üzemanyagzagot. Egy sor napágy, puha párnákkal kibélelt fém karosszékek és lócák sorakoztak a hátsó fedélzeten, a húsz-huszonöt ülőhely szellős félkörben követte a tat vonalát. Összesen hárman voltak kint, Márkon kívül egy idősebb hippi pár nézelődött a többi sziget irányába. Ők is jól felöltöztek, színes dzsekijük dagadt, ahogy beléjük akaszkodott a szél. Ez a fedélzet egy szinttel helyezkedett el feljebb, mint a személyautók. Márk a korlát mellől rálátott a kocsik tetejére.

Legalább ötszintes ez a hajó, gondolta. Előzőleg a hátsó rész széles rámpáján hajtott fel bérelt autójával, háromnegyed órával indulás előtt. A kamionok és személyautók az alsó két szint egy részét foglalták el, a hajón belül a rámpa folytatódott, a legénység két tagja mutatta, hogy az acélfalhoz bal felől támaszkodó rézsútos csapáson kell továbbhaladni. A személyautók leparkoltak a félig nyitott fedélzeten kijelölt húsz-huszonkét hely valamelyikére. A kocsik számára felfestett placc mellett konténer állt, amelynek oldalára a *Hotel Transylvania* mesefilm plakátját ragasztották. A közepén lelkesen vigyorgó rottweilerszerűség látszott, a háttérben egy kastély tornyai. A konténerben voltak a kutyaketrecek, állatokat ugyanis nem engedtek az utastérbe. Az autóknak és kutyáknak kialakított területet csak az indulást követő, illetve az érkezést megelőző egy órában lehetett megközelíteni, máskülönben zárva tartották.

Márk negyed négy után néhány perccel behúzta a kézféket, egy kishátizsákba összeszedte, amire az út folyamán szüksége lehetett — olvasnivaló, fülhallgató, telefon, szendvics, rágcsa, egy nagy üveg víz, pulóver, napszemüveg —, aztán kiszállt, bezárta az autót, és átvágott a fedélzeten. Az utastérben a legénység újabb tagjai köszöntötték, a berendezés részben szállodáéra, részben járműre emlékeztette, csak minden jóval tágasabb, szélesebb volt, mint a repülőgépen vagy a vonaton. Kör alakú, csípőmagasságtól felfelé üvegezett fülkéhez ért, amelyről színházi jegypénztár jutott eszébe. A formaruhába öltözött tisztviselő kivette a borítékból és ellenőrizte a hajójegyet. Hibátlan volt a sminkje és a frizurája, kedves mosollyal az utasosztály felé mutatott. Márk alig néhány utast látott az üres ülősorokon — a legalább száz férőhelyes helyiség túlfelén tágas étterem következett. Valaki négy egymás melletti ülést elfoglalva hortyogott, csak a meztelen talpa látszott ki a pokróc alól. Az étkezébe vezető ajtónyílás elé táblát tettek, rajta a nyitvatartással. Jelenleg nem volt kiszolgálás. Márk visszament a jegypénztárforma üvegkasznihoz, amin túl hotelfolyosókra emlékeztető kajütsorok nyíltak. A szemközti ajándékbolt az ajtón olvasható felirat szerint mindennap négyszer két órára nyitott ki. Márk megtalálta a lépcsőt, felment a fedélzetre. Közben útjába került a snack bár, vett egy tejeskávét.

Amikor eltűnt a szeme elől a város, összezsugorodtak a part menti házak, és egybeolvadt az ég kékjével az olajfinomító füstjének szürke háromszöge, az eget kémlelte. A hajó szemlátomást nagyon gyorsan maga mögött hagyta a kikötőnél csoportosuló felhőket. Bal felől, viszonylag közel kivehető volt egy másik sziget, míg a jobb oldalon két sziget látszott, ezek csak fátyolosan, mert távolabb helyezkedtek el. Márk észrevette, hogy mindegyik sziget fölött ugyanolyan felhőnyáj tömörül. Máskülönben ragyogóan derűs volt az ég. A napnyugta a hajóorr mögött készülődött. A hajót úgy alakították ki, hogy az utasok oldalirányban és hátrafelé nézelődhetnek, az elülső fedélzetre csupán a legénységnek volt bejárása. Ezek a felhők nem merészkednek ki a nyílt óceánra, gondolta Márk. Tudta, hogy a szigetek vulkanikus eredetűek, ez magyarázza, hogy kúpformán, magas hegyekben csúcsosodtak ki. A part és a szigetek belseje között ingajáratban közlekedtek a felhők — a hegyek között mindig kiszakadtak, zivatarral áztatták a zöldellő, erdős terepet, az óceánpart fölött pedig újra meg újra összegyűltek. Márk magára vett még egy pulóvert a dzseki alá. A szél annyira fújt, hogy az egyik fémlócáról felkapta és odébb hajította a vászonnal behúzott szivacspárnát. Márk utánament. Egy szélvédett karosszéken gyűjtötte össze a közelben levő üléspárnákat. A napkorong pontosan a hajóorr takarásában bukott le a vízre. Márk egy darabig ácsorgott a fedélzeten, de gyorsan hideg lett. Az oldalsó ajtón át visszatért a védett belső térbe, keresett egy ülőhelyet, és levette a dzsekijét. Olvasni kezdett, utána aludt is. Felébredt, elővette a telefont, hogy lássa, hány óra. Meglepte, hogy van téreőr, kinyitotta a facebookot. Értesítést kapott, hogy közös emléket posztolt egy ismerőse. A fotó bal felső sarkában rózsaszín paca volt, nyilván emberi ujj, jobb felől, nagyjából a kép kétharmadánál pedig egy természetellenesen vöröslő fagyitölcsér. Márk emlékezett, három évvel ezelőtt készült a fénykép, a Balatonnál. Karácsonykor volt két éve, hogy utoljára Magyarországra utazott. A hosszúságos kék gomb megnyomásával felengedte a posztot a saját időfalára, hogy az ismerősei is láthassák, aztán eltette a mobil. Eszébe jutott, hogy délután két óra körül, amikor a kikötő parkolójában várta a felszállást, feltűnt neki egy biciklis turista. A huszoneves, loboncos hajú fiú nyakában kendő volt, katonai hátizsákját letette a bicikli mellé. Tört angolsággal kérdezett valamit az egyenruhástól, aki válaszolt, aztán megindult, hogy egy kamionnak segédkezzen a tolatásnál. A loboncos előkotorta a telefonját, megnyomta és a füléhez tartotta. Márk magyar szóra lett figyelmes. Szercsi, mondta a loboncos hajú, amikor a vonal túlsó végén felvették, és hosszan mesélt a szigeten töltött napjairól. Márk egy idő után elbambult. Melege lett, felhúzta az ablakot, és bekapcsolta a légkondit. Itt a hajó utasterében azóta se ütközött bele a magyarba.

Felöltözött és megint kilépett az ajtón. A hátsó fedélzetre vezető, keskeny, nyitott folyosón álldogált, élvezte, hogy az arcába vág a menetszél, jólesett a hideg. A hajó mögött, a messzeségben kivehetőek voltak annak a szigetnek a fényei, ahonnan délután elindultak. Elöl vaksötét volt, egyelőre semmi se látszott

az úti céljukból. Nyílt az ajtó, amelyen az előbb Márk lépett ki, a legénység egyik tagja jött a korláthoz. Kedélyesen biccentettek. Az egyenruhás egy szélvédett zugban rágyújtott. A felcsapó láng fényénél Márk meg tudta nézni a férfi barna arcát.

— Közel szoktak jönni a delfinek? — kérdezte spanyolul.

— Általában elől vannak, a hajó orra előtt. Innen nem lát-szanak.

— Ön milyen nemzetiségű?

— Hondurasi — felelte a férfi. — Ezen a hajón a legtöbben hondurasiak vagyunk. Csak a kapitány német.

Végére ért a cigarettának, elköszönt, egyedül hagyta Márkot a korlátnál. A fiú kihajolt, elnézett jobbra. A mögöttük elmaradó sziget fénypontjai már eltűntek. Felfelé tekintte a nyakát: látszottak a csillagok. Fázni kezdett, visszament az utastérbe. Elhaladt az üresen kongó snack bár mellett. Minden helyiségben szólt egy-két letekert hangerejű plazmatévé. Reklámot adtak. A jegypénztárként szolgáló üvegkaszniban már másik tisztviselő ült, úgy látszik, időközben műszakot váltottak. Az ajándékbolt ajtajára súlyos acéllancot tekert egy formaruhás dolgozó, éppen akkor telhetett le a kétórás nyitvatartás. Márk a mosdóba ment, amelynek külső fala szintén acélból volt, több magas küszöbön kellett átlépni. Fertőtlenítőszagot érzett. A mosdóban nyitva állt minden ajtó, csapkodtak a hullámverésben. Ebben a szűk helyiségben érződött igazán, hogy a padló és a falak is folyton mozgolódnak, időről időre váratlan irányokba rándulnak meg. Márkot valami erő oldalra nyomta. Megtámaszkodott, és széles terpeszben, a fal tövéig csúsztatott lábfejjel intezte a vizelést. Feltűnő tisztaság volt. Sokáig mosta a kezét. Kifelé kis híján összeütközött egy befelé tartó férfival. Ő is ugyanolyan egyenruhát viselt, mint a többiek.

Márk visszaült a helyére. Ezután nem tudott aludni. Hajnal háromkor felment a fedélzetre. Közel jártak a célállomáshoz, a sziget fényei a hajó mindkét oldalán látszottak. Mint egy nagy, lapos félkör, úgy vette körbe a hajó orrát a fények által kirajzolt, önmagában láthatatlan szárazföld. Még nem pirkadt. A hajó lassan balra fordult, hogy megkerülje a szigetet. Most már egyben látszott az egész partvonal. A fénypontok kirajzolták a partközeli sávot, és sötétben hagyták a fölmagasodó hegyet. A kikötő a sziget túlsó felén volt. Hamarosan megnyitották a parkolóhelyekhez vezető ajtót. Márk mindent visszapakolt a kishátizsákba, végigment a folyosón, kocsiba ült és várt. Intettek, beindította a motort. Óvatosan hajtott a rámpán, kigurult a kikötő aszfaltjára. Már hajnalodott. Márk odaintett a láthatósági mellényes munkásnak, aki partra terelte a kocsikat, aztán indexelt, és bekarnyarodott az első körforgalomba.

